

လယ်လူ

အသံဦးစီးဌာန

သူ့ကို ပထမဆုံးအကြိမ် စတင်ဆုံဆည်းခဲ့သည် မှာ မိုးရဲ့ သူငယ်ချင်း ခင်အေးဆွေရဲ့ အစ်မ မွေးနေ့ပွဲမှာ ဖြစ်ပါသည်။ ။ မိုးကို မာနကြီးသည် မာကျောခက်ထန်သည် ဟု လူတကာက သတ်မှတ်ကြောင်း မိုးအသိပင်ဖြစ်သော်လည်း အဲဒီသတ်မှတ်ချက်ဟာ မမှန်ကန်ဘူးဆိုတာ ကိုတော့ ဘယ်သူကမှ မသိပါ။ မာကျောကျောဖြစ်နေခြင်းကတော့ မိုးရဲ့ ပင်ကိုယ်ဗီဇဘာဝဖြစ်ပြီး ယောက်ျားလေးများ အပေါ် မာနကြီးသည် ဆိုတာကတော့ မိုးရဲ့ နှလုံးသား လှုပ်ရှားရလောက်စေသော သူနှင့် မဆုံ ခင်မို့ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

သူ့ကို တွေ့တွေ့ချင်း မိုးနှလုံးသားတို့ က ပူနွေးလှုပ်ရှားခဲ့သည်။ ။ သူ့ ကို တွေ့လိုက်သည့် အချိန်ကစပြီး ထိုမွေးနေ့ပွဲကို လာရကျိုးနပ်ပေပြီဟု မိုးကျေနပ်လိုက်ရသည်။ ။ သူ့ကိုသာ လိုက်ငေး ကြည့်နေခြင်းဖြင့် မိုး ကြောင်တောင်တောင် ပျင်းခြောက်ခြောက်နိုင်နေရခြင်းမှ ဝေးရပါသည်။ ။ သူကတော့ မိုးကို ဂရုတစိုက်မကြည့်ပါဘူး။ သူ့မှာ ကြည့်စရာ ရှုစရာ မိုးထက် အဆများ စွာသာသော အလှအပတို့ များ လှသဖြင့် မိုးလို ချောင်ကပ်နေသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်အပေါ် မျက်စေ့လျှံ နေရပါသည်။ ။

မြူးတူးသွက်လက် ထက်မြက်နေသော သူ့သဏ္ဌာန်ကလေးဟာ မိုးရဲ့ နှလုံးသားကို များ စွာ နှိပ်စက်နေပါသည်။ ။ သူ ဘယ်သူလဲ ...။ သူသည် ခြောက်သွေ့လှပါသည် ဟု မိုးဘာသာ ယူဆထား သော မိုးဘဝလေးကို စိုပြေလှုပ်ခတ်စေလိမ့်မည့်သူဆိုတာ တခဏတွင်းချင်းမှာ ပင် မိုး

သေချာသွား ပါသည်။ ။ ထာဝစဉ်ထိုင်းမှိုင်းနေတတ်သော မိုးရဲ့ အမူအရာများ သည် သူ့ကြောင့် တက်တက်ကြွကြွ ရှိလာသည်။ ။ မရင်ဒါပုလင်းကလေးကို ချောင်တစ်ချောင်ကပ်ပြီး ငြိမ်ငြိမ်လေးစုပ်သောက်ရင်းကကို မိုး ပျော်ရွှင်လာသည်။ ။

အတန်ကြီးကြာလာလျှင်တော့ မိုးရင်ထဲ မျှော်လင့်ချက်ဆန္ဒတစ်ခု တဖြေးဖြေး အုံ့ဖွဲ့ရှင်သန် ကာ ရင်နှင့်ပြည့်အောင် တိုးတက်ပွားများ လာခဲ့ရပြီတည်း။ သူ့ကို မိုးရဲ့ ချစ်သူ ဖြစ်စေချင်သည်။ ။ မိုး ... သူ့ရဲ့ ချစ်သူ ဖြစ်လိုပါသည်။ ။

"ခင်အေးဆွေ ... ထင်းရှူးပင်နားက ဖြူဖျော့ဖျော့လေးက ဘယ်သူလဲဟင် ..."

မအောင့်နိုင်သည့်အဆုံး၌ မိုးက ခင်အေးဆွေကို ထုတ်မေးလိုက်ရပါသည်။ ။ ခင်အေးဆွေသည် မိုးကို တအံ့တဩကြီး လှည့်ကြည့်ကာ ပြုံးစပ်စပ်ဖြစ်လျက် ...

"ကတိုး ... တဲ့ ... ကိုလတ် သူငယ်ချင်းလေ"

ကိုလတ်ဆိုတာက ခင်အေးဆွေရဲ့ တစ်ဝမ်းကွဲ အစ်ကိုဖြစ်သည်။ ။ ခြံကျယ်ကျယ်အိမ်ကြီးကြီး ထဲမှာ ခင်အေးဆွေတို့ မိဘ ညီအစ်ကိုမောင်နှမ သုံးအိမ်ထောင်စုနေသည်။ ။ တစ်ဝမ်းကွဲချင်းပေမယ့် အရင်းတွေလိုပဲဖြစ်သည်။ ။ ကိုလတ်ဆိုတာကို မိုးက သိနေမြင်နေသော်လည်း သူ့စရိုက်အတိုင်း အေးစက်စက်ခပ်တန်းတန်းနေသဖြင့် ကိုလတ်နှင့်မိုး မခင်ပါ။

"ကိုလတ် သူငယ်ချင်းဆိုတော့ ဆရာဝန်ပဲပေါ့ ..."

"ဟုတ်တယ် ... ဂျိုက်ကာမှာ ဟောက်စ်ဆင်းနေတယ်"

"သူ့မှာ ရည်းစားရှိလား ..."

"မိုး ..."

ခင်အေးဆွေက အလန့်တကြားဖြစ်သွားပြီး မိုးကို တစ္ဆေများ ပူးကပ်
နေသလားထင်ပုံမျိုးနှင့် မျက်လုံးကြီးပြူးကာ စိုက်ကြည့်သည် ။
မိုးအကြောင်းကို ခင်အေးဆွေ အသိဆုံးပဲဥစ္စာ။ ခင်အေးဆွေဟာ ... မိုး
ကို မိုးရဲ့ ညီမ မြသဇ္ဇာနှင့်တန်းတူ ချစ်ခင်ရင်းနှီးကာ အကြောင်းသိသူ ဖြစ်သည် ။ လောကမှာ မိုး အရေးထားဂရုစိုက်သော အခင်ဆုံးအချစ်ဆုံးနှစ်ယောက်မှာ မြသဇ္ဇာနှင့် ခင်အေးဆွေ ဖြစ်သည် ။ မိုးသည် လျှို့ဝှက်အေးစက်တတ်သော်လည်း မြသဇ္ဇာနှင့် ခင်အေးဆွေကို တော့ အချို့အဝက် ရင်ဖွင့်တတ်သူဖြစ်သည် ။

"သူ့မှာ ရည်းစားရှိလား ... မရှိလား ... ငါသိချင်တယ် ..."

"ရှိမရှိတော့ မသိဘူး ... တွဲတာတော့မတွေ့ဖူးဘူး"

"သူ့မှာ ရည်းစား မရှိရင် ... နောင်ရှိလာမယ့်ရည်းစားဟာ ... ငါဖြစ်ချင်တယ် ..."

"ရှိနေရင်ကော ..."

ခင်အေးဆွေက အလောတကြီးမေးလျှင် ...

"ရှိနေရင် ... အဲဒီနေရာကို ငါ လူစားဝင်ချင်တယ်"

"မိုး ..."

မိုးသည် ပြောရင်းက ရှက်သွားပါလျက် ခေါင်းမော့ကာ တဟားဟားရယ်ပစ် လိုက်လေသည် ။ ခင်အေးဆွေသည် ဤကိစ္စမျိုး၌ အင်မတန်ကင်းရှင်းစိတ်ပြတ်လှသော မိုးအကြောင်းကိုသိသဖြင့် ... ကဲရန်ကောသဲရန်ကောရယ်လို့ အပြစ်တင်ဖို့ နှုတ်ဆွံ့နေပါသည် ။ ဒါမျိုး တစ်ကြိမ်မှလည်း မရှိခဲ့စဘူး ...။ တော်တန်ရုံဆိုလျှင်ပင် မိုးနှုတ်က ဒီလိုထွက်လာမှာ

မဟုတ်တာ ခင်အေးဆွေ အသေအချာ သိသည်။ ။ မိုးဟာ ... မာနလည်း ကြီးရဲ့ ၊ လျှို့လည်း လျှို့ဝှက်တတ်ရဲ့ ... အရှက်သည်းခြေလည်း ကြီးတတ်ရဲ့ ။ အတော့်ကို စိတ်ထဲဝင်စားလှုပ်ရှားခြင်းကြောင့် ဇွတ်အတင်းမျက်နှာပြောင်ပြောင် ပြောထုတ်လိုက်တာ ...။ စိတ်ထဲရှိသော သဘောထားကို ရှင်းရှင်းဘွင်းဘွင်း မကွယ်မဝှက် တဲ့ တိုးပြောတတ်ကျင့်ကလဲပဲ ... ထောက်ကူပေမည်။

"မိုး ... နင်သေချာစဉ်းစားအုံးနော် ..."

"အင်း ... စဉ်းစားဖို့ မလိုတော့ဘူး ... သေချာနေပြီ ... ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ကို ဘယ်လိုနေရာမှာ ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ တွေ့တွေ့ ... ဒီလောက်ထိ ငါ့အသဲတွေ ထူပူလှုပ်ရှားစရာအကြောင်း မရှိတော့ဘူး ... ငါ ဒီလောက်လဲ ရင်ခုန်လွယ်တဲ့ သူမဟုတ်ပါဘူး ခင်အေးဆွေ"

"ငါ ... ကိုလတ်ဆီမှာ စုံစမ်းလိုက်ပါ့မယ် ..."

"ဒီနေ့ ... သူနဲ့ သိချင်တယ် ... ငါနဲ့ သူနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် ... အနည်းဆုံးသုံးမိနစ်လောက် ဆုံချင်တယ် ... ငါ့ကို သူမြင်ဖူးမှ ဖြစ်မယ် ... သိပ်ကြီးပေါ်တင်မကျဘဲနဲ့ ပေါ့ ..."

"ပါဆယ်ဂိမ်းမ် ... နင် ဝင်ကစား လိုက်လေ ... သူလဲ ဝင်ကစားဖို့ များ ပါတယ် ... သူက ပျော်တတ်တယ် ... နင်တို့ နှစ်ယောက်တွဲကျအောင် ... ငါလုပ်ပေးမယ် ဒါ့ထက်ပိုပြီး ကြည့်ကောင်း အောင်တော့ ဖန်တီးလို့ မရတော့ဘူးထင်တယ် ... မိုး ..."

"ဟုတ်တယ် ... ဒါအကောင်းဆုံးပဲပေါ့ ..."

အဲဒီနောက်မှာ ပါဆယ်ဂိမ်းမ် ကစားရာ၌ ကတိုးပါဝင်အောင် ခင်အေးဆွေက ကြိုးပမ်း အားထုတ်ပါသည်။ ။ တစ်ဖက်မှာ မိန်းကလေးတစ်

တန်း၊ နောက်တစ်ဖက်မှာ ယောက်ျားလေး တစ်တန်းထိုင်ကာ ပါဆယ် ထုပ်ကို ရွှေ့လျားစေခြင်းဖြင့် သီချင်းအရပ်မှာ မိန်းကလေး တစ်ယောက် ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ထွက်လာမည်။

ထိုနှစ်ယောက်ဟာ ... အမှတ်စဉ်အတိုင်းသတ်မှတ်ရေးထားနှင့် သော ... အများ စေခိုင်းရာ တစ်ခုကို လုပ်ကြရမည်ဖြစ်လေသည်။

ဒီဘက်မှာ မုံးထံ ... ဟိုဘက်မှာ ... ကတိုးထံ အထုပ်ရောက်ဖို့ ဆိုတာ အတော်ကြီး ကြိုးစား ပမ်းစား စောင့်ကြည့်ကာ သီချင်းသံပိတ်ဖို့ အရေးကြီးသည်။ အလွယ်တကူကြီးတော့မဟုတ်...။ ထိုအလှည့်မှာ မိန်းကလေးဘက်က မုံးလက်ထဲ ပါဆယ်က လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ်ရှိနေလျက် ... ဟိုတစ်ဖက်မှာ ကတိုးနှင့်အာကာမြင့်နှစ်ယောက်က သူ့ထံမှာ ငါ့ထံမှာ ငြင်းခုန်ဆဲ ...။ ကွင်းလယ် ထွက်ပြီး ခိုင်းရာလုပ်ရမှာ ကို အသီးသီးနောက်တွန့်ကြတာချည်းပင် ...။ သို့သော် အာကာမြင့်က ရှေ့တစ်လှည့်မှာ တစ်ကြိမ်ကျပြီးပြီမို့ ... အားလုံးက ကတိုးကိုပဲ တွန်းထုတ်လိုက်ပါသည်။ သီချင်း ပိတ်သော ခင်အေးဆွေကလည်း ကတိုးလက်ထဲရောက်ပြီဟု ... ဇွတ်အတင်း ကူငြင်းပေးရပါသေး သည်။

"အခု ... ကိုကတိုးနဲ့ မုံးတို့ အတွဲက ... လုပ်ပြရမှာ ကတော့ ... လက်သန်းချင်းချိတ်ထားပြီး တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် သုံးမိနစ် စိုက်ကြည့်ပါ ... တဲ့ "

"ဟာကွာ ..."

ကတိုးထံမှ ရှက်အမ်းအမ်းကြီး ယောင်ယမ်းငြင်းသံ ထွက်ပေါ်လာကာ သူ့ခေါင်းကိုသူ ကုတ်ဖွနေလေသည်။ မုံးကတော့ အပြင်ပန်း၌ ငြိမ်သက်လှပါသည်။ သူတို့ ထိုင်ဖို့ စားပွဲကုလားထိုင်က ကွင်းလယ်ရောက်

လာသည်။ စားပွဲထောင့်စွန်းတစ်ဖက်စီမှာ ခေါက်ကုလားထိုင်တစ်လုံးစီ နှင့် ထိုင်ပြီး... စားပွဲပေါ် တတောင်ဆစ်တင်ကာ လက်သန်းကလေးချင်း က ချိတ်လျက် ...။ ပြီးတော့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မမှီတံမသုန် သုံးမိနစ်တိတိ ...။ ပထမအစ၌ ကတိုးသည် မျက်နှာရဲရဲ နှင့် စပ်ဖြဖြဖြစ် နေသည်။ ထို့နောက်တော့ မိုးရဲ့ အေးချမ်းငြိမ်သက်စွာ ပြုံးထားနိုင်မှုကို မနာလို ဖြစ်လာပုံရပါသည်။ မိန်းကလေးက ငြိမ်နေပြီး သူက ရှက်နေပုံ မျိုးကို သူ့ဘာသာ မလိုမလား ဖြစ်လာလျက် ဖျတ်ခနဲ တည်တံ့သွားတော့ ကာ မိုးမျက်လုံးထဲ စူးစူးစိုက်စိုက် ... ထဲထဲနစ်နစ် ...။ စေ့စေ့စပ်စပ်အ သေးစိတ်အနုစိတ်အရသာခံကြည့်နေသလို မိုးအနေခက် လာလောက် အောင် ... မိုးရှက်လာအောင် သူက ကြည့်တော့တာပါပဲ ...။

ခါတ်ပုံရိုက်ကြသူတွေကလည်း တဖျပ်ဖျပ် ...။ သွယ်လျားခိုင်မတ်၍ ဖြူဖွေးနုနယ်သော သူ့ရဲ့ လက်သန်းကွေးလေးဟာ ... မိုးရဲ့ နူးညံ့အေးစ က်သည့် လက်သန်းကွေးကလေးနှင့် သုံးမိနစ်တိတိ ချိတ်တွယ်လျက် သား ...။ တောက်ပသန့်ရှင်းလျက် ဂုဏ်ကျက်သရေကြီးမြင့်သော သူ့ရုပ် သွင်သည် မိုးမျက်ဝန်းအိမ်၌ သံမှိုနှက်စွဲလိုက်သကဲ့သို့တည်း။ မိုး ရင် တွေ့ခုန်သည်။ ထိုသုံးမိနစ်ကို ... မပြည့်စေချင်သေးပါဘူးဆိုလျှင် မိုးဘ က်က ကဲလွန်းရာကျမှာ လေလား။ မိုးကား ... အချစ်ဆိုတာကို အထိတ် တလန့် အံ့သြမိပြီတည်း။

သုံးမိနစ်ပြည့်၍ လက်ဖြုတ် ထရပ်လိုက်ကြပြီးလျှင် မိုးသည် အား လုံးရဲ့ လက်ခုပ်သံ ရယ်မောသံတို့ ကြား၌ အသေကောင်လို အသိလွတ် ကာ ... မျောနေလေသည်။

ကားတစ်စင်းနှင့် သူ့နောက်က နောက်ယောင်ခံ ခိုးကြည့်ဖန်များ သောအခါ ... သူသည် တစ်စတစ်စ မုံးကို မှတ်မိသိရှိလာသည်။ ။ ဝင်ရခက်ခဲသော ဂျိုက်ကာဆေးရုံဝင်းအတွင်းသို့ မုံးက ဆေးကျောင်းသူယောင်ယောင်၊ ဟောက်စ်ဆာဂျင်ယောင်ယောင်နှင့် ကားကိုရွတ်ခနဲ ခပ်တည်တည် မောင်းဝင်တတ်ကာ သူ့ကို စောင့်ကြည့်တတ်သေးသည်။ ။ သူ့ဂျူတီ မဟုတ်သည့်နေ့တွေကျ တစောင့်စောင့်သာ အဖတ်တင်လျက် ... သူ့ဂျူတီနေ့တွေနှင့် ကိုက်ညီသောနေ့တွေကျ ... ညနေ လေးနာရီ လေးနာရီခွဲခန့်မှာ သူ ဆေးရုံပေါ်က ဆင်းလာတာကို ကြုံရတတ်ပါသည်။ ။

သူ့ကို မုံးက ရဲရဲကြီးတော့ စိုက်မကြည့်ရဲပေ ...။ မုံးကို သူ မြင်သွားပြီ ဆိုလျှင် မုံးက မျက်နှာလွဲကာ ... သူနှင့်မုံး ဘာမှ မသက်ဆိုင်သလို ... မုံးကိစ္စဟာတခြားမှာ ရှိသလို ဟိုဟိုဒီဒီကို စိုက်ငေးအာရုံဝင်စားပုံ ပြလိုက်ရသည်။ ။ သို့သော်လည်း ဒါဟာတခဏဟန်ဆောင်လိုက်တာမှန်း သူကလည်း သိပါသည်။ ။ သူ့ သူငယ်ချင်းတွေကလည်း သိပါသည်။ ။ သူတို့ ဆေးရုံပေါ်ကဆင်းလျှင် မုံးကို ရှာဖွေနေတတ်ကြပြီး ... တွေ့လျှင် "ဟော ..." ဟု တဟီးဟီးတဟားဟား ရယ်မောအူမြူး သွားတတ်ကြပါသည်။ ။

ရက်ပေါင်းများစွာကြာ လာပြီးသည့်နောက်တွင် သူသည် ပြုံးစပ်စပ်နှင့် ကားထွက်ခါနီး ... မုံးကို နှာခေါင်းရှုံ့ပြသွားတာမျိုး ... မျက်စေ့မှိတ်ပြသွားတတ်တာမျိုးပင် လုပ်ဖော်ရ လာလေသည်။ ။ ထိုအခါမျိုးတွင် သူ့သူငယ်ချင်းတွေက "ဟေး" ဟု ဩဘာပေးတတ်ကြလျက် မုံးကတော့ မျ

ကံနာလေး ရဲလာလင့်ကစား ... ရင်တဖျပ်ဖျပ်တုန်ခါကာ ကြက်သီးမွေး
ညင်းထလျက် တစ်ကိုယ်လုံး ပီတိစိမ့်ဖုန်းကြည်နူးနေမိပါသည်။ ။

ဘာမှ မဟုတ်တဲ့ ဒီ မျက်စေ့မှိတ်ပြလိုက်တာလေးတစ်ခုအတွက် မုံး
သည် ခင်အေးဆွေကို မုန့်ဝယ်ကျွေးမိတတ်ပါသည်။ ။ ခင်အေးဆွေကား
မုံးကို စိတ်မသက်မသာကြည့်ကာ မုံးစကားတွေကို ငြိမ်ငြိမ်ကြီးနား
ထောင်နေတတ်သော်လည်း ဘာမှ စကားထောက်ခြင်း ဝေဖန်ခြင်းမပြု
တတ်ပါ။ ။ မုံးရဲ့ တရားလွန်စိတ်ဝင်စားစွဲလန်းနေမှုကို ခင်အေးဆွေက အ
တိအကျမှန်းဆနိုင်ကာ မုံးအစား ရင်လေး နေတတ်တာကို မုံးလည်း သိ
ပါသည်။ ။

အင်းလေ ... ရင်လေးချင်စရာလည်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နေမှာ ပါ။ သို့
သော် မုံး ယုံကြည်သည် မှာ ဤမျှပြင်းထန်စွာ သက်ရောက်နေသော မေ
တ္တာတရားအတွက် တစ်စုံတစ်ရာသော တုံ့ပြန် သက်ရောက်မှုတော့ တ
စ်ချိန်ချိန်မှာ ရှိလာရမည်သာ ... ရယ်လို့ ပေါ့။

မုံးထိုသို့ ယုံကြည်ထားသည့်အတိုင်း တစ်ခုသော ညဦးအခါမှာ တော့
... မုံးထံကို ကတိုးက ဖုန်းဆက် ... ဆက်သွယ်ခဲ့ပါတော့သည်။ ။

ညစဉ်ညတိုင်း ... ဖုန်းပြောနေဖြစ်ခဲ့သောအခါ မုံးရင်ထဲမှ စွဲလန်းမှု
ပမာဏမှာ ခန့်မှန်း၍ မရနိုင်လောက်အောင်ပင် အဆဆ တိုးတက်ကျယ်
ပြန့်လာသည်။ ။ တစ်စထက်တစ်စ မုံး ပိုမိုရှူးသွပ် လာသည်။ ။ တယ်လီဖု
န်းမှ တစ်ဆင့် နှစ်ဦးသား၏ ပတ်သက်ရင်ခွန်မှုမှာ တစ်စထက်တစ်စ အ

င်အား ကြီးလာသည် ။ မုံး ပျော်သည် ။ ကျေနပ်သည် ။ မုံးသည် အံ့ဩစရာကောင်းလောက်အောင် အရူးကြီး ရူးကာနေသည် ။

မုံးရဲ့ ရူးသွပ်မှုကို အစအဆုံး မြင်တွေ့နေရသူမှာ တစ်ခန်းထဲအိပ်သော မုံးရဲ့ ညီမ မြသဉ္ဇာ ဖြစ်လျက် အစအဆုံးနီးပါးကြားသိနေရသူမှာတော့ ခင်အေးဆွေ ဖြစ်လေသည် ။ အချိန်ပြည့် ကတိုးမှ ကတိုးဟု ... ကတိုးဝိညာဉ်ပူးကပ်နေသလို တဖွဖွရေရွတ်နေတတ်ကာ ... ဟိုအရင်က နှင့် မတူအောင် လန်းဆန်းတက်ကြွလာသော မုံးသဏ္ဌာန်ကို မြသဉ္ဇာ အစိုးရိမ်တကြီး အံ့ဩနေမိတတ်လေသည် ။

သူ့ရဲ့ အစ်မအကြောင်းကို သူ အသိဆုံးပင် ...။ မြသဉ္ဇာသည် ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို မစွဲစဘူး ဤမျှစွဲလန်းတပ်မက်နေသောအစ်မကို စိုးရိမ်သည် ။ တစ်ချက်ချက်မှာ အမှားအယွင်း တစ်စုံတစ်ရာမတော်တဆကြုံတွေ့လိုက်ရမှာ ကို စိုးသည် ။ အဖေနှင့် အစေးမကပ်မျက်နှာကြောမတဲ့ လှသောမုံးသည် ကတိုးနှင့် ရင်းနှီးမှု ကြာညောင်းလာသည် နှင့်အမျှ အဖေဖြစ်သူအပေါ် အနည်းငယ် ပိုကာ ... အရေးမလုပ် မထိမဲ့မြင်ဖြစ်လာသည် ။ ထိုအခါ မြသဉ္ဇာသည် ခင်အေးဆွေကိုပင် တိုးတိုးတိတ်တိတ် ချဉ်းကပ်လျက် ... ကတိုးအကြောင်း စနည်းနာရပါသည် ။

သို့သော်လည်း ခင်အေးဆွေလည်း ဘာမှ အတတ်မပြောနိုင်လှ ... ။ ကိုလတ်သူငယ်ချင်း အဖြစ်သိတာကလွဲလျှင် ခင်အေးဆွေနှင့်ကတိုးဟာလည်း ဤမျှမရင်းနှီးပါ။ ကတိုးရဲ့ မုံးအပေါ် ထားသောခံစားချက်သဘောထားကို သိဖို့ နေနေသာသာ ကတိုးအကြောင်းပင် ပြည့်ပြည့်စုံစုံကြီး သိလှတာမဟုတ်ပါ။ မြသဉ္ဇာနှင့်ခင်အေးဆွေသည် တထိတ်ထိတ်နှင့်သာ ပွဲကြည့်ပရိသတ်လုပ်နေရ ပါသည် ။

"ကတိုး ... ဖျားနေတယ် ... ငါ ပန်းစည်းနဲ့ လူမမာဓါတ်စာ အသီးအနှံသွားပို့မလို့ သိလား ... သိလားသဉ္ဇာ ... နှင်းဆီပန်းပဲပို့ရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ် သိလား ... အနီရောင်တော့ မဟုတ်ဘူး ပေါ့ ... အဝါရောင်လေးကောင်းမလား ..."

မြသဉ္ဇာသည် ထစ်ငေါ့ငေါ့နှင့် ...

"အင်း ... အ ... အဝါရောင်ကောင်းတာပေါ့"

ဟိုမွေးနေ့ပွဲပြီးကတည်းက ပထမဆုံးအကြိမ် မျက်နှာချင်းဆိုင် အသေအချာ ဆုံတွေ့ စကားပြောရမှာ မျိုးမို့ မုံးစိတ်လှုပ်ရှားနေသလောက် မြသဉ္ဇာပါ စိတ်လှုပ်ရှားနေပါသည်။ ။ တစ်ယောက်တည်း ကားမောင်းကာ ရဲရဲတင်းတင်းထွက်သွားသောမုံးသည် တစ်နာရီအတွင်း ပြုံးပျော်လန်းဆန်းစွာ ပြန်ရောက်လာသည်။ ။ ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း မြသဉ္ဇာကို တအားဖက်ကာ ရွတ်ခနဲနမ်းရှုံ့လိုက်ပြီး ... အသံကလေးလွင်နေအောင် ရယ်မောနေလေသည်။ ။

"အဆင်ပြေလား ... မမမုံး၊ အဆင်ပြေလား ... သူက ဘယ်လိုနေလဲ ..."

"နင် ငယ်ပါသေးတယ် ... နင့်ကိုပြောလို့ မဖြစ်ဘူးထင်ပါတယ် ... ဟင်းဟင်း ..."

မုံးက ... ရယ်မောနေသည်။ ။ မုံးထက် ငါးနှစ်တိတိငယ်သော မြသဉ္ဇာသည် နှုတ်ခမ်းလေး စုကာ...

"သမီးက အသက်နှစ်ဆယ်ရှိနေပြီ ... သိလား"

"ဟုတ်လား ... ဟုတ်သားပဲ ... အသက်နှစ်ဆယ်ဆိုတာ ငါ့ဆီက အတုမခိုးဘဲလဲ သူ့ဟာသူ ရည်းစားထားချင်ရင်ထားတတ်နေမယ့်အရွယ်ပဲ

... ဒါဖြင့် ပြောပြမယ် ... သိပ်တော့ ပြောချင်တာ မဟုတ်ဘူး ... ငါ့မှာ နင်ကလွဲပြီး ပြောစရာလူမရှိလှလို့ သာ ... သိရဲ့ လား။"

မြသဇ္ဇာသည် နီမြန်းလန်းဆတ်နေသော မုံး မျက်နှာကို နှစ်လိုစွာ ငေးကြည့်စောင့်စား နေမိသည်။ ။

"သူကလေ ... သိပ်ချစ်ဖို့ ကောင်းတာပဲ ... သိပ်ကို ချစ်ဖို့ ကောင်းတာပဲ သဇ္ဇာရယ် ... ငါ ရောက်လာတော့ သူ ရှက်နေတာ ကလေးလေး လိုပဲ ... သူ့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ထမင်းစားခန်းမှာ ရှိနေတယ် ... စမှာ စိုးလို့ ထင်ပါရဲ့ စကားပြောတာတောင် မရဲတရဲနဲ့ ... အရမ်းကိုရှက်နေတာပဲ ... ခေါင်းငဲ့ငဲ့ပြီး ပြုံးပြုံးကလေးရယ် ... ဖလန်နယ်ရှပ်အင်္ကျီအနီကွက်လေးနဲ့ ... ငါကချည်းပဲ စကားပြောနေရတာ ... သူက အတင်းကိုပဲ ရှက်နေတော့တာပဲ ..."

မုံးကျေနပ်ရွှင်ပျလာတာမြင်ရသဖြင့် မြသဇ္ဇာ စိတ်အေးရပါသည်။ ။ သူ့အစ်မဟာ အစွဲအလန်း ကြီးတတ်လှသူဆိုတာ မြသဇ္ဇာအသိမို့ အခုကိစ္စမှာ အမှားအယွင်းမရှိစေချင်ပါ။ အခုလိုဆိုတော့ မြသဇ္ဇာသည် မမြင်ဘူးသော ကတိုးကိုပင် ကျိတ်ကာ ကျေးဇူးတင်ပါသည်။ ။ အပျော်အပျက် မဟုတ်ဘဲ ဟိုဘက်ကလည်း ဝင်စားသက်ရောက်မှုရှိပုံပဲဟု ကောက်ချက်ချရပါသည်။ ။ ယောက်ျားလေးတွေနှင့် တစ်ဆိတ်မျှ မပတ်သက်တတ်သော သူ့အစ်မဟာ တစ်ချို့ယောက်ျားလေးတွေရဲ့ ပေါ့တီးပေါ့ဆ နိုင်တတ်မှု ... အပျော်အပျက်ရောဝင်ကျီစယ်တတ်မှု ... ပြီးပြီးပျောက်ပျောက်အလေးအနက်မရှိ တတ်မှုတို့ အပေါ် နားလည်စွာ သမန်ကာလျှံကာ ခံစားလျက် ဗွေမယူဘဲ မေ့ပစ်သူမျိုးမဟုတ်။ အော် ... ယောက်ျားလေးပဲလေဟု တိမ်တိမ်ကလေး ရှုပ်ကာ ခွင်လွှတ်မြင်တတ်မည့်သူမျိုးမဟုတ်။

မြသဇ္ဇာ စိတ်အေးလက်အေးရှိသွားရပြီးနောက်မှာ မုံးနှင့်ကတိုးတို့ နှ

စံယောက်မှာ ပိုပြီး စီးစီး ကပ်ကပ် နီးနီးစပ်စပ် ဖြစ်လာပုံရသည်။ ။ မုံးရဲ့ သဏ္ဌာန်ဟာ တစ်နေ့တစ်နေ့ တစ်ရက်ထက်တစ်ရက် နုပျိုသွက်လက် လာသည်။ ။ အရင်လို မှုန်ကုပ်ကုပ် တစ်ချက်မှ မမြင်ရတော့ ...။
ဖုန်းပြော ဘေ့ချ် များများ လည်း တစ်နာရီမှ နှစ်နာရီသို့ တိုးတက်ကြာညောင်းလာသည်။ ။ တစ်ခါတစ်ရံ ကတိုးထံမှ ဖုန်းလာချိန် တွင် မြသဇ္ဇာကို မိမိတတ်ပါသည်။ ။

"ကျွန်တော် ကတိုးပါ ... မုံးရှိလားခင်ဗျာ ..."

လေသံကို နားထောင်ကာ မြသဇ္ဇာ သဘောကျမိသည်။ ။ လေသံက နူးညံ့သည်။ ။ ကြင်နာ တတ်သောလေသံဖြစ်သည်။ ။ ဒီမျှလောက်ကလေး မေးပုံထဲမှာ ပင် မုံးကို ဂရုတစိုက် အရေးတယူ ရှိသော အရိပ်အယောင် ပျော်ဝင်နေတတ်ပါသည်။ ။

တစ်ရက်မှာ တော့ မြသဇ္ဇာ ဖုန်းကိုင်လိုက်ချိန်မှာ တစ်ဖက်က ကတိုး က ထုံးစံအတိုင်း မုံးကို ခေါ်သည်။ ။

"မမမုံး နေမကောင်းလို့ အိပ်နေပါတယ်ရှင် ..."

"ခင်ဗျာ ... အခု ပြောတာ ဘယ်သူလဲမသိဘူး ..."

"မြသဇ္ဇာပါ ... မုံးရဲ့ ညီမပါ ..."

"အော် ... မုံး ဘာဖြစ်လို့ ပါလိမ့် ... ဖျားတာလား"

"ဖျားတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး ... မမမုံးက ဟုတ်လဲ မကောင်းပါဘူး ... မကြာခဏ သွေးအားနည်းပြီး မောတတ်မူးတတ်ပါတယ် ... အခု ပရ က်ရှာလဲကျနေပြီး ညနေကမူးလို့ ဆရာဝန်ခေါ်ပြီး အိုင်ဗီသွင်းရပါသေး တယ် ... ခုနကမှ ဆရာဝန်က အိပ်ဆေးပေးခဲ့လို့ သောက်ပြီး အိပ်သွား တာပါ ... ဒါပေမဲ့ ကိုကတိုးဖုန်းလာရင် သူ့ကိုနှိုးဖို့ သဇ္ဇာကို မှာ ထားပါ

တယ် ... ဒါပေမဲ့ ခုမှ အိပ်ပျော်သွားတော့ ..."

"ဟာ ... ဟုတ်ပါတယ် ... မနိုးပါနဲ့ ... အိပ်ပါစေ ... ပရက်ရှာက ဘယ်လောက်ကျသလဲ..."

သည် တော့မှ ကတိုးဟာ ဆရာဝန်ဆိုတာ မြသဇ္ဈာက သတိရသည် ။

"နှိုင်းတိဖစ်ဖတိပဲ ရှိပါတယ် ..."

"ဟာ ... တော်တော်ကျသွားတာကိုး ..."

"ဟုတ်ကဲ့ ..."

"မိုး အိပ်ပါစေ ... ကျွန်တော်က ဘာမှ အရေးတကြီး ပြောဖို့ မရှိပါဘူး ..."

"ဟုတ်ကဲ့ ... ဒါပေမဲ့ ကိုးနာရီမှာ ဆေးတစ်ကြိမ် သောက်ဖို့ ဆရာဝန်က မှာ သွားပါတယ် ... ကိုးနာရီကျရင်တော့ ... မမမိုးကို နှိုးရမှာ ပါ ..."

"အိုကေ ... ဒါဖြင့် ... ကျွန်တော် ကိုးနာရီလောက်မှာ ခဏလေးပဲဖြစ်ဖြစ် ဆက်လိုက်ပါ့ မယ်..."

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ..."

"သင့်ခံယူ ..."

မြသဇ္ဈာသည် ဖုန်းကိုချကာ ... ကတိုးရဲ့ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့မှုကို နှစ်ခြိုက်မိပါသည် ။ သူဟာ မမမိုးကို ကြင်နာမယ့်သူတစ်ယောက်ပဲဟု ကိုယ့်ဘာသာ တစ်ဖက်သတ်သေချာခဲ့သေးသည် ။ နောက် တစ်နေ့မှာ ... ကတိုးထံမှ ဒရိုင်ဘာနှင့် ဟောလစ်၊ အိုဗာတင်း၊ ပန်းသီး၊ ချောကလက်တွေ ပို့လွှတ် လိုက်ပါသည် ။

မြသဇ္ဇာက ... မိုးအခန်းထဲ သယ်ယူခဲ့ပေးရင်း

"သူက ဘာလို့ ကိုယ်တိုင်လာမပို့တာလဲ ... မမမိုးတုန်းကတော့ ကိုယ်တိုင်သွားပို့ရတာ ..."

မိုးက ပြုံးရင်း ...

"ငါက မလာခိုင်းလို့ ပေါ့ ..."

"ဘာဖြစ်လို့ လဲဟင် ..."

"တမင် ... ဖေဖေနဲ့ မဆုံစေချင်သေးတာ၊ တစ်နေ့ကျမှ သီးသီးသန့် သန့် သတ်သတ်မှတ်မှတ် ... တစ်ရက်ချိန်းပြီး ... ဖေဖေရှေ့ကို သူ့ကို လက်တွဲခေါ်သွားပြီးတော့ ဒါဟာ မိုးချစ်သူပဲလို့ ဆပ်ပရိုက်စ် လုပ်ပေးလိုက်မယ် ... အဲဒီ မတိုင်ခင် ဖေဖေ ဘာမှ မသိစေနဲ့ အုံး ... အဲဒီတော့မှ ပဲ သူ့သမီးဟာ လူတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်မယ်ဆိုတာ တအံ့တဩသိပစေပေါ့ ... ငါ့ဘဝတစ်ခုလုံး ပုံပြီး ငါချစ်မယ့် တစ်ဦးတည်းသောလူဟာ ... ဒီမှာ ဆိုတာ ဖေဖေ ရုတ်တရက် သိပစေပေါ့ ... ငါ ကတိုးကို ဘယ်လောက်ချစ်ပါတယ်ဆိုတာလဲ အဲဒီတော့မှ ဖေဖေကို အသေအချာ အကျယ်တဝင့် ပြောပြရအုံးမယ် ... ဖေဖေကိုမချစ်လို့ မဟုတ်ပါဘူးလို့ လဲထည့်ပြောရမှာ ပေါ့ ..."

မြသဇ္ဇာသည် မိုးကို ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့သာ ငေးကြည့်ခဲ့မိသည်။ မိုးကို မြသဇ္ဇာ ချစ်လဲ ချစ်သည်။ ကြောက်လဲ ကြောက်သည်။ ဒီစကားကိုလဲ တစ်ရက်ရက်တော့ မေမေ့ကို ပြောပြဦးမှ ဟု စိတ်ကူးသည်။ အတို့ အထောင်လုပ်သည့်သဘောနှင့်တော့ မဟုတ်ပါ။ မိုးမှာ ဖေဖေအပေါ် မကျေနပ်မှု အာဇာတ ရှိနေသည် ဆိုတာဟာ အလားအလာ မကောင်းသောအဖြစ်တစ်ခုပဲ မဟုတ်လား။ မေမေ စိတ်မကောင်းဖြစ်မည်ဟု လည်း မြသဇ္ဇာက မျှော်လင့်သည်။

ထိုတစ်နေ့ကို မကြာခင် ကြုံခဲ့ရပါသည်။ ။

မုံးနှင့်ကတိုး ကျွမ်းဝင်ခဲ့ကြတာ ခြောက်လ ခုနှစ်လခန့်ရှိပြီ။ မုံးက ထိုတစ်နေ့၌ သူ့ဖေဖေကို ကြေညာသည်။ ။

"ဖေဖေ ... နက်ဖန် ... ဖေဖေ အားတဲ့ ရက်မို့ မုံး ဧည့်သည် တစ်ယောက် ဖိတ်ထားတယ် ... မနက်စာ အတူတူစားကြတာပေါ့ ..."

ဖေဖေက မျက်ခုံးတွန့်ရင်း ...

"ခင်အေးဆွေလား ..."

"မဟုတ်ပါဘူး ..."

"ဘယ်သူတုန်း သမီးကြီးရဲ့ ..."

"နက်ဖန် ဖေဖေ တွေ့မှာ ပေါ့ ..."

"အမြည်းတော့ ပေးပါအုံး ... ကျားလား ... မလား"

"ကျား ..."

ဖေဖေ မျက်ခုံး မြင့်တက်သွားတာကို မုံးက အောင်မြင်ကျေနပ်စွာပြုံးရင်း ကျောခိုင်းထွက်လာ ခဲ့ပါသည်။ ။ တစ်ညနေခင်းလုံး အိမ်ကို ပြင်ဆင်ချယ်သရတာ အမောဖြစ်သလို ... နောက်တစ်နေ့ မနက်မှာ လည်း သူ့ကိုယ်သူ အလှပြင်ရတာ မပြီးနိုင်တော့ပါ။ မိုးလင်းကတည်းက မှန်ရှေ့မှာ ထိုင်ကာ ပြင်ဆင်ခြယ်သသည်။ ။ နီပြာဝါရဲတွေ မဟုတ်ဘဲ သ

ဘာဝကျသောအလှနှင့်တူအောင် အသေးစိတ် အပင်ပန်းခံကာ တို့ ထိထိ
ကလေး လိမ်းခြယ်ရခြင်းက ပိုပြီးတော့ပင် ပင်ပန်းပုံရပါသည်။ မြသန္တာ
မှာ လည်း တစ်ချက်မှ မအားရပါ။

"သန္တာ ... ဆံပင်အောက်ဖျားကို ဒါနဲ့ လိပ်ပြီး တင်းတင်းဆွဲထားစမ်း
..."

"သန္တာ ... နင့် မက်စ်ကာရာယူပေး ..."

"သန္တာ ... နှုတ်ခမ်းဆိုးခဲတံက ဒီလို အနီ မဟုတ်ဘူး လေ ... သွေး
ရောင်မရှိဘူးလား ... သွေးခြေဥတဲ့ အရောင် ..."

မိုးသည် အပြင်အဆင် အခြယ်အသနည်းလှသူ ဖြစ်သဖြင့် အလှပြင်
ကရိယာ ထွေလီကာလီ တွေမရှိပါ။ မြသန္တာမှာ သာရှိသည်။ မြသန္တာသ
ည် သူကိုယ်တိုင်ပါမောနေကာ မိုး အသားရောင်ကို ဖြူဖြူကြီးလည်း
မဖြစ် မိတ်ကပ်ရောင်လည်း မရဲအောင် ရှာရှာဖွေဖွေ တီတီထွင်ထွင်နှင့်
ဒိုရူး (DOARU) နှင့် တပ်ချ်အင်ဂလိုး (TOUCH AND GLOW) ကို
နည်းနည်းစီရောစပ်ကာ ရေဖျော် ပေးရသည်။ အနားကနေ မိုး တတွတ်
တွတ် ခိုင်းသမျှ ကူညီနေရသဖြင့် မြသန္တာမှာ ရေပင်မချိုးအား...။

"ဟင် ... ဆယ်နာရီခွဲပြီ ... လာတော့မှာ ... နင် ရေချိုးတော့ ..."

"ရပါတယ် ... မချိုးရလဲ ဘာဖြစ်လဲ ..."

"ဟာ ... တစ်မိသားစုလုံးနဲ့ ထမင်းတူတူစားမှာ ... နင်လဲပါတယ် ...
မြန်မြန်ချိုး... မြန်မြန်လှအောင်လုပ် ..."

"မိုးရေ ... အန်တီ ဘာလုပ်ပေးစရာ ရှိသေးလဲ ... ထမင်းဟင်းပြီးရ
င်စားဖို့ အချို့ပွဲ DESERT လဲ စီစဉ်ထားပြီ ... နောက်ကော ..."

မြသန္တာရဲ့ မေမေကို မိုးက အပြုံးနှင့် လှည့်ကြည့်ရင်း ...

"အန်တီ ဘာမှ လုပ်မပေးရပါဘူး ... အန်တီ ဧည့်ခန်းမှာ လာထိုင် ပေးရုံပါပဲ ... အန်တီက ဖေဖေနဲ့ တူတူ ... မိုးရဲ့ အုပ်ထိန်းသူမိဘအဖြစ် ပေါ့ ..."

ကြည်လင်ခဲသော မိုးရဲ့ မျက်နှာနှင့် ဆက်ဆံရေးကြောင့် မြသဇ္ဇာလီ ရဲ့ မေမေ ဒေါ်ခင်သိန်းတန် သည် မြသဇ္ဇာနှင့် အကြည့်ချင်းဆုံကာ ရင်ထဲ ချမ်းမြေ့ကြည်နူးရသေးသည်။ ။ မိုးက ဧည့်သည် ဟာ "ကျား" လို့ လိင်ခွဲခြားပြရုံကလွဲပြီး ဘာမှ မပြောသော်လည်း မိဘများကတော့ မြသဇ္ဇာကို ညတုန်း ကတည်းကခေါ်ကာ စစ်မေးပြီးပါပြီ။ မိုးရဲ့ ချစ်သူ လာလည်မှာ ဆိုတာကိုလည်း သူတို့ သိရပြီးပါပြီ။

ကြွတ်ဆတ်ဆတ်မာနကြီးကြီး ... စိတ်ကြီးကြီး အသက်အစိတ်အရွယ် သမီး ရွေးချယ်ထား သောချစ်သူဆိုကတည်းက ပုမွှားထဲကတော့ ဟုတ်ဖို့ မရှိတာ သူ့အဖေက ကြိုသိနိုင်ပြီးသားပင်။ သူ့ အဖေကပင် အေးအေးချမ်းချမ်း ဝဲလ်ကမ်းမလုပ်ကာ တွေ့ဆုံဖို့ ပြင်ဆင်ထားသဖြင့် ဒေါ်ခင်သိန်းတန် ကလည်း မကြည်ဖြူ မကျေနပ်စရာမရှိပေ။ တစ်မိသားစုလုံး ... ကတိုးကို တက်တက်ကြွကြွ မျှော်လင့်ခဲ့ကြပါသည်။ ။
